Augustinus, Aurelius: Explanatio psalmorum
Basel: Johann Amerbach, 1497, 1497 Seite 176

ſed fortaſſe cõplebiť. An ⁊ mõ cõpletũ eſt? In q̃buſ-
Matth. 13 dã cõpletũ eſt: in tritico cõpletũ eſt: ⁊ in zizanijs non
dum completũ eſt. Quid ergo hoc eſt: Auferens bel
la vſq; ad fines terrę? Bella dicit quibꝰ bellať aduer
ſus deũ. Quis eñ bellat aduerſus deũ? Impietas.
Et quid põt facere deo impietas? Nihil. Quid facit
fictile vas eliſum ad petrã: q̃uis vehemẽter elidať?
Tanto maiore malo ſuo venit: quãto maiore impe-
tu venerit. Hęc bella magna erãt: crebra erãt: cõtra
deũ impietas dimicabat: ⁊ vaſa fictilia cõterebanť:
pſumẽtes de ſe hoĩes de virtute ſua multũ pualẽdo.
Job. 15. Cuiꝰ rei ſcutũ etiã iob dixit de quodã impio: Cucur
rit aduerſus deũ: in craſſa ceruice ſcuti ſui. Quid ẽ in
craſſa ceruice ſcuti ſui? Nimiũ pſumẽdo de ptectiõe
ſua. Nũquid nã iſti tales erãt qui dicebãt: Deus nr̃
refugiũ ⁊ virtus: adiutor in tribulatiõibꝰ q̃ inuene-
Ps. 43. rũt nos nimis? Aut in alio pſalmo: Non eñ in arcu
meo ſperabo: ⁊ brachium meũ nõ ſaluabit me? Qñ
quiſq; cognoſcit: q2 in ſeipſo nihil eſt: ⁊ adiutoriũ de
ſe nullũ habet: arma in illo cõfracta ſunt: bella ſedata
ſunt. Talia ḡ bella deleuit vox illa altiſſimi de nubi-
bus ſanctꝭ: qua terra cõmota eſt: ⁊ inclinata ſunt re-
P gna: abſtulit hęc bella vſq; ad fines terrę. Arcum
cõteret ⁊ cõfringet arma: ⁊ ſcuta comburet
igni. Arcus: arma: ſcuta: ignis. Arcus: eſt inſidię.
Arma: publica oppugnatio. Scuta: vana pſumptio
ſuę ptectiõis. Ignis: q̃ iſta cõburunť ẽ: de quo dñs
Luce. 12. ait: Ignẽ veni mittere in terrã: De q̃ igne dicit pſal-
Ps. 18. mus: Et non eſt qui ſe abſcondat a calore eius. Fer-
uente igne iſto: nulla ĩ nobis impietatis arma rema-
nebũt: neceſſe eſt vt oĩa cõfringanť: cõteranť: cõbu-
ranť: remaneas inermis: nõ habẽs vllum adiutoriũ
tuũ: ⁊ quãto magis infirmus es: nulla tua arma ha-
Ps. 45. bens: tanto magis te ſuſcipit: de quo dictũ ẽ: Suſce-
ptor noſter deus iacob. Valebas eñ quaſi p te: con-
turbaris in te. Perde arma quibus pſumebas: audi
2. Cor. 12. dñm dicẽtẽ: Sufficit tibi gr̃a mea. Dic ⁊ tu: qñ infir-
mor: tũc potens ſum. Apli vox eſt. Oĩa arma ſua p-
Ibidem. diderat tanq̃; fortitudinis ſuę: qui dicebat: Ego aũt
nõ gloriabor: niſi in infirmitatibꝰ meis: velut ſi dice-
Job. 15. ret: Nõ curro aduerſus deũ ĩ craſſa ceruice ſcuti mei
1. Timoth. 1. qui pͥus fui blaſphemus ⁊ pſecutor et iniurioſus: ſed
ideo miſericordiã cõſecutus ſum: vt in me oſtẽderet
chriſtus ieſus omnẽ longanimitatẽ in eos q̃ creditu-
ri ſunt illi in vitã ęternã. Auferẽs bella vſq; ad fines
terrę. Qñ aũt nos dñs ſuſcipit: nũquid inermes di-
mittit? Armat nos: ſed alijs armis euãgelicĩs: verita
tis: cõtinentię: ſalutis: ſpei: fidei: charitatis. Hęc ar-
ma habebimꝰ: ſed nõ a nobis. Arma autẽ q̃ a nobis
habuimꝰ arſerũt: ſi tñ igne illo ſpũſſancti accenſi ſu-
mus. Et ſcuta comburet igni. Quid poſtea in te eſſe
cupiebas? Infirmũ te fecit deus: vt fortẽ te faceret
de ſe: q2 infirmabaris de te. Quid ḡ ſequiť? Vaca-
Q te. Ad quã rem? Et videte qm̃ ego ſum deꝰ:
Hoc eſt: non vos: ſed ego ſum deus: ego creaui: ego
recreo: ego formaui: ego reformo: ego feci: ego refi-
cio. Si non potuiſti facere te: quõ potes reficere te?
Hoc nõ videt tumultꝰ cõtentioſus animi hũani: cui
tumultui cõtentioſo diciť: vacate: id eſt repͥmite ani-
mos veſtros a cõtradictiõibus. Nolite argumẽtari
⁊ tanq̃; armari cõtra deũ: alioq̃n viuũt arma nõdũ
illo igne cõbuſta. Si aũt cõbuſta ſunt: vacate: q2 nõ
habetis vñ pugnetis. Si aũt vacaueritis in vobis:
⁊ a me petieritis oĩa: qui pͥmo de vobis pſumebatꝭ:
vacate ⁊ videbitis qm̃ ego ſum deus. Exaltabor
in gentibus: ⁊ exaltabor in terra. Pauloante
dixerã terrę noĩe ſignificari gentẽ iudęorum: maris no-
mine cęteras gentes. Tranſlati ſunt mõtes in corde
maris: cõturbati ſunt gentes: ⁊ inclinata ſunt regna:
dedit vocẽ ſuam altiſſimus: ⁊ mota eſt terra. Dñs
virtutũ nobiſcũ: ſuſceptor noſter deus ia-
cob. Facta ſunt miracula in gentibꝰ: impleť fides
gentiũ: ardent arma pſumptiõis humanę. Vacať in
trãquillitate cordis: vt cognoſcať auctor deꝰ omniũ
munerũ ſuorum. Et poſt iſtã clarificationẽ: nũquid de-
ſerit ⁊ plebẽ iudęorum: de qua dicit aplus: Dico eñ vo-
bis: vt non ſitis vobis ſapiẽtes: q2 cęcitas ex pte iſrľ Roma. 11
facta ẽ: donec plenitudo gẽtiũ ĩtraret? Id eſt donec
mõtes huc trãſferrenť: nubes hic pluerẽt: hic dñs to
nitruo ſuo regna inclinaret: donec plenitudo gentiũ
intraret? Et q̃d poſtea? Et ſic oĩs iſrael ſaluꝰ fieret. Ibidem.
Ideo ⁊ hic ipm ordinẽ ſeruãs: exaltabor inq̃t in gen
tibus et exaltabor in terra: id eſt: ⁊ in mari ⁊ in terra.
Vtinã omnes dicãt q̃d ſequiť: Dñs virtutũ nobiſcũ
ſuſceptor noſter deus iacob.

Explicit Tractatus de pš. XLV.
Incipit Tractatus de pš. XLVI.

Prefatio.

Ominus deus noſter fidẽ in qua viuimꝰ et
D ex q̃ viuimꝰ: p libros ſãctos: ſcripturas ſan-
ctas multipliciter nobis varieq; diffudit: ſa
cramẽta quidẽ verborum varians: fidẽ tñ vnã cõmen-
dans. Vna eñ eadẽq; res: ideo multis modis diciť:
vt modꝰ ipſe dicẽdi pͥpter faſtidiũ varieť: ſȝ pͥpter cõ-
cordiã vna fides teneať. Itaq; in h̃ pſalmo quẽ can-
tatũ audiuimꝰ: cui cantãdo reſpõdimꝰ: ea ſumus di-
cturi q̃ noſtis: ⁊ tñ fortaſſis aliquã adiuuãte ⁊ donã-
te dño ſuauitatẽ allaturi ſumus vobis: qñ ea q̃ alibi
⁊ alibi noueratis: etiã cõmoniti ruminatis. Nam et Leuit.
ipſa ruminatiõe in q̃ ſignificat deꝰ mũda aĩalia: hoc
voluit inſinuare: q2 omnis homo q̃d audit ſic debet
in cor mittere: vt non piger ſit poſtea inde cogitare:
vt qñ audit ſit ſimilis mãducãti: cum autẽ audita in
memoriã reuocat: ⁊ cogitatiõe dulciſſima recolit: fi-
at ſimilis ruminãti. Tali ḡ mõ eadẽ dicunť: et faciũt
nos dulciter cogitare quę nouimꝰ: ⁊ eadẽ ipſa libenť
audire: q2 modus dicendi variať: ⁊ res antiqua ipſo
modo dicendi renouať.

Titulus pſalmi ſic ſe habet: In finem pro
filijs chore: pſalmus ipſi Dauid.

Ilios iſtos chore habẽt tituli pſalmorum etiã
F alij nõnulli: ⁊ indicãt dulce myſteriũ: Inſi-
nuant magnũ ſacramentũ: vbi ⁊ noſipſos li
benter intelligamꝰ et agnoſcamꝰ in titulo: nos q̃ au-
dimus ⁊ legimus: tanq̃; ſpeculo pͥpoſito qui ſumus
intuemur. Filij chore qui ſunt? Fuit homo quidam
chore nomine: ſic eñ vocabať aliquis homo. Verũ
tamẽ cũ leguntť q̃ ſcripta ſunt: ⁊ inueniť ſermo diui-
nus loqui ad quoſdã qui nõ valde intelliguntť filij eẽ
eius vniꝰ homis qui vocabať chore: recurrit animꝰ 1. Par.
ad myſteriũ: vt quęrat q̃d ſignificet chore. Quia eñ
verbũ hebręũ: diciť vtiq; ⁊ interpͥtať ĩ gręcã linguã
⁊ ĩ latinã linguã: ⁊ factũ eſt. Iã multa noĩa hebręa ⁊
interpͥtata ſunt nobis: ⁊ inſpicimꝰ: ⁊ inuenimꝰ chore
interpͥtari caluũ: multo magis attenditis. Obſcurũ
erat cũ dicerenť filij chore: nõne obſcurius eſt cum

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-264/0176
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG